Legământul cel nou: înscriși în planul lui Dumnezeu

Să ne gândim la legământ: ce înseamnă acest cuvânt și de ce trebuie să încheiem un legământ cu Dumnezeu. Este important să înțelegem bine ce facem, pentru că atunci când noi încheiem legământ cu Dumnezeu, și El încheie legământ cu noi. Iar dacă El încheie legământ cu noi, o face din anumite motive.

O ilustrație ne ajută să înțelegem mai ușor. Să spunem că există o facultate de medicină în București. Când ne hotărâm să ne facem medici, mergem acolo cu dosarul și cu actele noastre de studii, le predăm, susținem un examen, iar pe baza rezultatelor oamenii de acolo ne acceptă. Între noi și ei se face un angajament, și ținta amândurora este aceeași: să ajungem medici.

Mulți încheie însă un legământ fără să aibă o țintă. Un frate a mărturisit despre legământul pe care l-a încheiat cu mulți ani în urmă, și se pare că atunci nu avea nicio țintă. Este ca și cum aș merge la școală fără să știu ce voi deveni, ca și cum aș depune dosarul fără să știu de ce îl depun și ce vreau să obțin. Fratele acesta voia, să zicem, să fie mântuit. Planul lui Dumnezeu este însă mai larg. Fratele a vrut doar să intre la facultate, și aceasta a fost ținta lui; ținta trebuia însă să fie să termine facultatea, adică să ajungă medic.

Ținta facultății lui Dumnezeu

A cunoaște planul lui Dumnezeu este ca și cum am cunoaște planul acestei facultăți. Planul ei este să facă medici; de aceea mergem acolo, și tocmai asta face ea. Să vedem acum ce țintă are Dumnezeu. El Își urmărește ținta, iar noi trebuie să intrăm în planul Lui, nu să venim să-I schimbăm planul prin hotărârile noastre.

Apostolul Pavel scrie în Romani 8:28: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Tot așa suntem chemați de facultatea de medicină după planul ei, iar planul ei este să facă medici.

În versetul următor, Pavel arată care este planul lui Dumnezeu: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.” Așadar, Dumnezeu ne-a hotărât, încă înainte să începem facultatea, să fim asemenea chipului Fiului Său. Acesta este planul Lui.

Asemenea chipului Fiului Său

Când venim să încheiem legământ cu Dumnezeu, trebuie să ne înscriem în planul Lui. Planul Lui este să facă frați Domnului Isus. El ne înscrie într-o școală, iar scopul școlii este ca ucenicul să fie ca Învățătorul. De aceea încheiem legământul astfel: „Am venit la Tine, Doamne, ca Tu să mă faci cum este Domnul Isus.” Aceasta este ținta cu care trebuie să intrăm în școala Lui.

În versetul 30, Pavel spune mai departe că pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, Dumnezeu i-a și chemat. Când ne cheamă, El nu ne cheamă doar ca să fim mântuiți. Ne cheamă cu un scop: să fim copiii Lui. Iar a fi copilul lui Dumnezeu înseamnă a fi născut din Dumnezeu.

În Ioan 1, apostolul Ioan Îl numește pe Domnul Isus singurul născut. Mai târziu însă, în Romani 8, El nu mai este singurul născut, ci întâiul născut dintre mai mulți frați. Scopul lui Dumnezeu a fost, deci, ca singurul născut să aibă mai mulți frați. Acesta este planul facultății lui Dumnezeu.

Dacă veți asculta glasul Meu

Dumnezeu are o școală și ne primește în ea pe baza unui legământ. În Exod 19 vedem cum Își duce El planul la îndeplinire, însă numai cu cei care se înscriu în planul Lui, nu cu oricine.

Dacă planul meu este să ajung cioban, iar planul facultății de medicină este să facă medici, nu voi fi primit. Dacă merg acolo și spun: „Eu vreau să fiu cioban", mi se va răspunde că acolo se fac doar medici. Trebuie să accepți planul lor și apoi să te înscrii în el. Trebuie să ai și documentele potrivite, suficient de bune încât cei de acolo să spună că ești apt și că știi destul ca să se poată lucra mai departe cu tine.

În Exod 19:5, Dumnezeu spune: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu." Aceasta era promisiunea lui Dumnezeu: „veți fi ai Mei dintre toate popoarele". Avea însă o condiție: „dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu".

Din acest text s-ar putea crede că nu poporul a făcut un legământ, ci că numai Dumnezeu face legământ cu omul. Destul de mulți oameni gândesc astăzi așa. Dacă îl întrebi pe cineva: „Tu ai făcut un legământ cu Dumnezeu?", îți răspunde: „Ce legământ? Astăzi nu mai facem legământ. Astăzi suntem mântuiți prin har, prin credință." Alții spun: „Ba da, este un legământ, dar îl încheie numai Dumnezeu, pentru că în Evrei scrie că El va face cu ei un legământ nou." Adică doar El.

Legământul are însă, prin definiția lui, două părți, ca un contract. Cel care este angajat trebuie să-și asume și el o obligație față de cel care îl angajează. În Exod 19, Dumnezeu vorbește cu poporul, iar poporul răspunde: „Vom face tot ce a zis Domnul." Până în capitolul 24, unde se repetă aceeași scenă, se întâmplă totuși câteva lucruri.

În Exod 20:18-20 citim: „Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea departe. Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuți, și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.» Moise a zis poporului: «Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți.»" Dumnezeu nu a încheiat legământul cu poporul fără să-l pregătească pentru el.

Cum l-a pregătit? Poporul tremura, stătea departe și i-a cerut lui Moise ca Dumnezeu să nu le mai vorbească, ca să nu moară. Moise le-a explicat însă că Dumnezeu venise tocmai ca să-i pună la încercare și ca să aibă frica Lui înaintea ochilor, pentru ca să nu păcătuiască.

Frica Lui înaintea ochilor

Să ne gândim, tot ca ilustrație, la facultatea de medicină. Când vrei să intri, ea îți spune de la început condițiile: dacă faci un anumit lucru, urmează o anumită consecință, iar dacă faci altul, ești exmatriculat. Dacă nu ți s-ar spune nimic, n-ai ști la ce să te aștepți. Ai lipsi de la cursuri, nu te-ai prezenta la examene, iar într-o zi ai fi dat afară. Atunci ai protesta: „De ce m-ați dat afară? Nu mi-ați spus nicio condiție când m-ați primit aici."

Țin minte că pe vremea lui Ceaușescu, dacă rămâneai repetent în primul an de facultate, erai exmatriculat și trebuia să dai din nou admitere, ca să începi totul de la capăt. De aceea făceai orice ca să nu rămâi cu vreun examen nepromovat în primul an. În anii următori regula nu mai era aceeași. Îți dădeau voie să repeți un examen o dată sau de două ori, dar dacă nu-l luai nici după aceste încercări, erai exmatriculat. Studenții trăiau cu o teamă care îi făcea să învețe și să fie foarte atenți, ca nu cumva să li se întâmple așa ceva. Erau și profesori care chiar ne amenințau și ne băgau frica în oase.

La fel, Dumnezeu a pus frica în popor. L-a adus la munte, iar muntele fumega și era în flăcări, încât oamenii tremurau. Și eu am tremurat de frică, nu pentru că m-ar fi amenințat cineva, ci la examenul de conducere. La poligon, de emoție și de teamă să nu-l iau, îmi tremura piciorul pe ambreiaj. Poligonul trebuia făcut foarte repede, cam într-un minut, iar cu piciorul tremurând totul devenea foarte greu. Nu înțelegeam de ce mi se întâmpla asta tocmai atunci. Trăiam o emoție atât de adâncă, încât îmi tremura tot trupul.

Poporul tremura. De ce? Dumnezeu l-a adus în starea aceasta ca să înțeleagă ce importanță are legământul.

În Exod 24 citim din nou despre legământ, iar de data aceasta Dumnezeu chiar îl încheie cu ei. În versetul 1, Moise este chemat pe muntele Sinai, iar în versetul 3 citim: „Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: «Vom face tot ce a zis Domnul.»" Acum poporul era pregătit. Dumnezeu venise să-i pună la încercare și să le pună frica Domnului înaintea ochilor, ca să nu calce legământul. Încheia cu ei acest legământ cu un scop: să fie ai Lui. Acesta este scopul lui Dumnezeu. Iar ca să nu-i piardă, Dumnezeu, în dragostea Lui față de om, le-a pus frica de Domnul înaintea ochilor.

Este necesară frica de Domnul? Să ne aducem aminte de câțiva oameni. Corneliu nu a tremurat, dar dacă îi luăm pe toți oamenii lui Dumnezeu, vedem că s-au temut de Dumnezeu. Saul, în schimb, s-a temut de oameni. El a mărturisit în 1 Samuel 15:24: „Am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor și i-am ascultat glasul." S-a temut și de filisteni. Când poporul din jurul lui tremura de frica filistenilor, el a îndrăznit să aducă jertfa. Așa lucrează frica de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu spune că frica de oameni este o cursă (Proverbe 29:25), dar frica de Domnul este un izvor de viață (Proverbe 14:27).

Dumnezeu i-a pregătit pe ei și ne pregătește și pe noi. Când Pavel s-a întâlnit cu Domnul Isus, nu a stat cu mâinile în buzunar, iar Domnul Isus nu l-a rugat: „Te rog frumos, Pavele, intră și tu în ascultare." Fapte 9:6 spune: „Tremurând și plin de frică, el a zis: «Doamne, ce vrei să fac?»" Aceasta este o condiție necesară și pentru noi. La ce facultate intrăm? Ce vrea Dumnezeu să facă

din noi? Vrea să ne facă fii ai lui Dumnezeu, iar acesta nu este un lucru de mică importanță.

Pornind de la cuvintele „Vom face tot ce a zis Domnul”, citim mai departe în Exod 24:5-7: „A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului.” Să fim atenți la acest lucru: există o carte a legământului, și există una și astăzi. De unde a adus însă Moise legile?

Le-a adus de la Dumnezeu, care a venit și i le-a dat. Și Domnul Isus a adus tot de la Dumnezeu. A adus și El legi? Da, căci despre legământul cel nou Domnul spune că va pune legile Sale în inimile lor (Evrei 10:16).

Iată sângele legământului

Când au stat față în față cu cartea legământului, israeliții au răspuns, după Exod 24:7: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Atunci, în versetul 8, Moise „a luat sângele și a stropit poporul cu el, zicând: «Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.»” Pe temeiul acestor cuvinte intră Dumnezeu în legământ cu noi. Însă mai întâi El se asigură că legământul pe care îl încheiem este cel adevărat.

Să luăm un om care încheie cu Dumnezeu legământ că se face cioban, dar nu devine cioban. Cu el Dumnezeu nu a intrat în legământ. Omul acesta trebuia să încheie legământ că se face medic; atunci, dacă ar fi împlinit condițiile, legământul s-ar fi încheiat.

Ce înseamnă stropirea poporului cu sânge? Moise a sfințit poporul. Sângele înseamnă viață și aduce iertare. Pentru un păcat făcut fără voie, omul trebuia să aducă preotului o jertfă după rânduială, potrivit cu starea lui: cel mai înstărit aducea un miel, cel mai sărac un porumbel sau o turturică. Dar fără sânge nu era iertare. Ca să devină poporul lui Dumnezeu, israeliții trebuiau să fie stropiți cu sânge. De aceea spune Moise, atât de frumos: „Iată sângele legământului.”

Când se încheie un contract între două părți, omul semnează în stânga, iar patronul în dreapta. Când Dumnezeu semnează legământul Său cu mine, ce ștampilă pune? Sânge. Când intru în legământ cu Dumnezeu, El trebuie să mă curețe, și pentru aceasta aduce sângele. În Evrei 10:29 citim: „Gândiți-vă cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?”

La intrarea în legământ s-a întâmplat ceva. Asta nu înseamnă însă, cum spun unii, că omul care a intrat în legământ a fost curățat și mântuit veșnic, pentru păcatele trecute, prezente și viitoare, și de aceea poate continua să păcătuiască și să trăiască așa cum trăia. Nu este așa. Ce urmează după intrarea în legământ? Dumnezeu spune: „Veți fi ai Mei.” Acesta este legământul cel nou.

Un colț din diplomă

Deuteronom 29 ne ajută să înțelegem ce se întâmplă la intrarea în legământ. Când am intrat la facultate, am devenit student. Țin minte un profesor care ne-a spus atunci: „Aveți grijă, acum aveți un colț din diplomă. Diploma are patru colțuri. Mai trebuie să le cuceriți pe celelalte trei. Să nu credeți că aveți diploma pentru că ați intrat."

Și noi suntem în aceeași situație. Am fost primiți în școala lui Dumnezeu și El ne naște din nou. Pe ce temei însă ne naște din nou? Pe temeiul legământului. De aceea, când îl încheiem, trebuie să știm ce încheiem, altfel Dumnezeu nu încheie legământ cu noi.

Capitolul 29 poartă titlul „Înnoirea legământului". De data aceasta, legământul nu se încheia cu părinții, care ieșiseră din Egipt, ci cu copiii lor. Copiii nu încheiaseră legământ, așa că Dumnezeu trebuia să încheie unul nou cu ei. Se spune pe bună dreptate că Dumnezeu are numai copii, nu și nepoți. Dacă eu sunt copilul lui Dumnezeu, copiii mei nu moștenesc Împărăția Lui doar pentru că eu sunt copilul Lui. Trebuie să devină și ei copii ai lui Dumnezeu și să încheie și ei legământ cu El.

În Deuteronom 29:9-11 citim: „Să păziți dar cuvintele legământului acestuia și să le împliniți, ca să izbutiți în tot ce veți face. Astăzi stați toți înaintea Domnului, Dumnezeului vostru: căpeteniile semințiilor voastre, bătrânii voștri, mai marii voștri, toți bărbații lui Israel, copiii voștri, nevestele voastre și străinul care este în mijlocul taberei tale, de la cel ce-ți taie lemnele până la cel ce-ți scoate apa." Iar versetele 12-13 arată de ce stau toți acolo: „Stai ca să intri în legământul Domnului, Dumnezeului tău, în legământul acesta încheiat cu jurământ și pe care Domnul, Dumnezeul tău, îl încheie azi cu tine, ca să te facă azi poporul Lui și El să fie Dumnezeul tău, cum ți-a spus și cum a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov."

Cine încheie acest legământ? Eu și Dumnezeu, nu numai Dumnezeu și nu numai eu. Textul spune „azi": există o zi a legământului, iar noi trebuie să știm care este ziua aceea, pentru că este o zi mare.

Fiecare dintre noi își știe ziua nașterii. Mama mi-a spus și ora: „Te-ai născut la ora 4 dimineața, copile, pe 12 aprilie." Îmi știu și ziua căsătoriei și îmi amintesc multe din ce s-a întâmplat atunci, chiar dacă nu toate amănuntele. Ziua legământului cu Dumnezeu însă n-o mai știm și nici ce legământ am făcut atunci. Și totuși vorbim despre lucruri reale, nu despre o întâmplare. Dumnezeu încheie legământul ca să ne facă poporul Lui, copiii Lui.

Să ținem minte că oamenii aceia nu erau născuți din nou. Dumnezeu a venit la poporul Israel, a intrat în legământ cu el, l-a învățat cum să intre în legământ și apoi i-a spus, în versetul 18: „Să nu fie între voi nici bărbat, nici femeie, nici familie, nici semințe, a cărei inimă să se abată azi de la Domnul, Dumnezeul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora."

Și adaugă îndată: „Să nu fie între voi nicio rădăcină care să aducă otravă și pelin."

Astăzi neghina stă împreună cu grâul; așa este regula, iar în biserică sunt oameni de tot felul. Totuși, în poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie nicio rădăcină care să aducă otravă și pelin, care să-i cheme pe ceilalți să se închine altor dumnezei. Iar când suntem chemați astăzi să fim

ca lumea, nu suntem chemați tocmai să ne închinăm altor dumnezei? Lumea are dumnezeii ei. Unii spun că în adunare se îngăduie și așa ceva, fiindcă acolo e și grâu, și pleavă. Nu este așa. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că adunarea este un loc sfânt, unde Dumnezeu Își are locuința.

Nicio rădăcină de otravă și pelin

Moise continuă în Deuteronom 29:19-20: „Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui și să zică: «Voi avea pace chiar dacă aș urma pornirile inimii mele și chiar dacă aș adăuga beția la sete.» Domnul nu-l va ierta." Așa era în vechiul legământ. Despre cel care calcă noul legământ, Epistola către Evrei spune că va primi o pedeapsă și mai aspră. Unii răspund: „Nu, noul legământ este har."

Zilele trecute m-a sunat un om și m-a întrebat despre păcatul cu voia. Mi-a citit ce scrie în Evrei 6 și în Evrei 10, iar la sfârșit m-a întrebat: „Oare nu este doar pentru evrei?" Nu este doar pentru evrei, chiar dacă epistola le este adresată lor. Era un om serios, cu bun-simț, care căuta să înțeleagă și nu întreba în bătaie de joc. Așa fusese învățat: că e pentru evrei, nu pentru noi, fiindcă neamurile sunt în har.

Oamenii din Deuteronom 29 nu erau născuți din nou. Erau poporul lui Dumnezeu doar prin legământ. Și totuși Dumnezeu nu le îngăduia să iasă din legământ și să-l calce. Despre un asemenea om, versetul 20 spune că „mânia și gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el și Domnul îi va șterge numele de sub ceruri". Iar în versetul 21: „Domnul îl va despărți, spre pieirea lui, din toate semințiile lui Israel, după toate blestemele legământului scris în această carte a legii." Cartea legii era numită și cartea legământului. Când s-a găsit cartea legii pe vremea lui Iosia, împăratul a citit înaintea poporului cartea legământului. Scriptura folosește ambele nume.

Morți de două ori

Nu citim aceste lucruri ca să ne înfricoșăm, ci ca să înțelegem ce înseamnă legământul. Noul legământ este altul: în el Dumnezeu ne face copiii Lui. În Ioan 1:12-13 citim: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu." Unii spun: „Aici nu scrie nimic despre legământ. Ce bine că nu scrie! L-am primit. Primește-L în inima ta și ești mântuit." Putem însă adăuga, pentru că este limpede, că dreptul acesta l-au primit cei care, pe temeiul a ceea ce au primit, au încheiat legământ.

Ce se întâmplă, așadar, la legământ? Dumnezeu ne naște din nou, ne dă viață. Avem iarăși viață de la El. Putem muri a doua oară? Cuvântul lui Dumnezeu spune că putem. În Epistola lui Iuda, versetul 12, unii oameni sunt numiți „morți de două ori". Ce au făcut acești oameni? S-au întors și au călcat legământul lui Dumnezeu. În Evrei 8:9, Domnul spune: „Fiindcă n-au rămas în legământul Meu, nici Eu nu M-am mai uitat la ei." Credem cumva că, dacă facem același lucru, de noi Îi va păsa?

Când călcăm legământul și păcătuim cu voia, nu facem un lucru neînsemnat. Îl batjocorim pe Fiul lui Dumnezeu. Ar trebui ca El să fie din nou batjocorit, răstignit și să moară încă o dată, pentru ca Dumnezeu să ne nască iarăși. Acest lucru nu se poate; s-a terminat. De aceea, după cum scrie Pavel în Filipeni 2:12, trebuie să ne ducem mântuirea până la capăt „cu frică și cu tremur".

Când Moise a stropit poporul, a spus: „Iată sângele legământului." Domnul Isus a reluat aceleași cuvinte în Matei 26:28: „Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor." Poporul trebuie sfințit și curățat, iar aceasta se face numai prin sânge. Sângele Domnului Isus s-a vărsat o dată pentru totdeauna. El nu mai moare și anul viitor, nu mai moare încă o dată pentru păcatele mele.

Dumnezeu este obiectiv

Așadar, Domnul mă aduce într-o stare nouă, iar aceasta este marea binecuvântare: îmi dă viață. Eu trebuie să am grijă de viața aceasta, ca să n-o pierd. Dacă o pierd, eu sunt cel care o pierde; nu Dumnezeu Își bate joc de mine. Poate oare cineva să se laude în inima lui și să zică: „Voi avea pace chiar dacă aș urma pornirile inimii mele"? Sigur că nu. Pe acela Domnul nu-l va ierta.

Domnul este bun, plin de îndurare și îndelung răbdător. Atunci cum poate face așa ceva? Problema este că omul își pierde singur viața. Păcatul aduce moartea, iar Dumnezeu nu mai are ce să-i facă. Omul se omoară singur, se sinucide, iar Dumnezeu nu-i face nimic. El are niște reguli pe care nu le încalcă pentru nimeni. Dumnezeu este obiectiv, nu subiectiv.

Să presupunem că Dumnezeu ar gândi așa: „Omul acesta Mi-a slujit mai mult decât celălalt, așa că, deși a căzut, îl voi aduce înapoi." Ar face Dumnezeu una ca asta? Nu, pentru că Dumnezeu este obiectiv. Altfel ar fi părtinitor și mincinos. El a pus un criteriu după care primește în legământ și după care dă afară, iar eu trebuie să am grijă să nu ies de acolo. Nu pot veni apoi cu cererea: „Vă rog să mă primiți din nou. Este adevărat, m-am dus în lume, m-am întors, am păcătuit cu voia, dar…"

Poate ați auzit și voi oameni rugându-se: „Iartă-le, Doamne, păcatele cu voie și fără de voie." Am auzit și eu. Dar iartă Dumnezeu păcatele cu voia?

Se spune că, atâta vreme cât trăiești, ai o șansă. Totuși, cei despre care scrie Iuda nu mai aveau nicio șansă. Iuda 12 îi numește „pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați". Astăzi circulă multe învățături care susțin că nu murim chiar dacă păcătuim cu voia, că suntem mântuiți și predestinați de Dumnezeu pentru totdeauna și așa mai departe. De aceea trebuie să vedem ce face Dumnezeu în acest legământ.

Toate lucrurile s-au făcut noi

În 2 Corinteni 5:17-18, apostolul Pavel scrie: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării." Toate lucrurile se fac noi, nu doar unele. Dumnezeu ne ia și ne strămută din împărăția întunericului

într-o împărăție în care totul este nou, totul vine din cer.

Prin urmare, nu este vorba doar de un legământ pe care îl urmez, îl calc și apoi mă întorc la el. Când vin la Dumnezeu și închei un legământ cu El, eu mă angajez, iar El se angajează să mă facă copilul Lui. El mă naște din nou, și devin copil al lui Dumnezeu. A fi născut din Dumnezeu nu este un lucru de neglijat.

Ce se întâmplă însă dacă ești născut din Dumnezeu, apoi te faci din nou asemenea diavolului și vrei să fii iertat și să intri înapoi? Diavolul a mai putut oare să intre înapoi? Dacă Dumnezeu ar primi un astfel de om, ar fi părtinitor, iar diavolul ar avea dreptul să ceară și el încă o șansă: „Doamne, pe acesta de ce l-ai primit, dacă pe mine m-ai dat afară? Pot și eu să mai încerc o dată?" Nu se mai poate.

Dumnezeu mă face copilul Lui, născut din Dumnezeu, părtaș firii dumnezeiești. Acestea sunt lucruri extraordinar de mari, nu niște nimicuri. Am fost chemați să fim ca El. Dacă n-am știut la ce am fost chemați și am vrut să ne facem ciobani în loc de medici, atunci nu ne-am angajat nicăieri, și nimeni nu ne-a luat în seamă cererea.

Nu ajunge să mă liniștească alții

Un frate a mărturisit că făcuse legământ cu Dumnezeu doar în mintea lui. Vedea că nu are biruință și că nu este bine. Când le spunea altora „Nu sunt bine", aceștia îl adormeau: „Stai liniștit, ești mântuit. Nu te îngrijora. Asta e de la diavol. Diavolul vine să-ți spună că nu ești bine, dar tu ești bine, tu ești mântuit."

Am cunoscut un bătrân care, pe patul de moarte, a fost cuprins de frica morții. Era pocăit, evanghelist, predicase, era un om de seamă. Frica aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la diavol, căci, după cum scrie în 1 Ioan 4:18, frica are cu ea pedeapsa. Cineva de lângă el i-a spus: „Nu te îndoi acum. Tu ești mântuit prin sângele Domnului Isus. Cum poți să te temi, după o viață întreagă?" Iar el a răspuns: „N-am ce face, mi-e frică." Am auzit eu însumi aceste cuvinte.

Degeaba vine altcineva lângă tine, așa cum au venit sfătuitorii lui Iov. L-au ajutat ei cu ceva pe Iov? Nici toată lumea la un loc nu mă poate încredința că sunt bine, dacă în mine este frică. Dacă știu limpede în mine că ceva nu este în regulă, poate veni oricine să-mi spună: „Tu ești mântuit", și tot degeaba.

Ți-am jurat credință

Mulți spun, după teoriile de astăzi, că L-au primit pe Domnul Isus în inima lor. Rămâne însă întrebarea dacă ai făcut tu legământ cu El și, mai ales, dacă a făcut El legământ cu tine.

Cei care am trecut prin asta ne amintim cum a fost când ne-am căsătorit sau când voiam să ne căsătorim, când un băiat a iubit o fată sau o fată a iubit un băiat. Chiar și fără gând de căsătorie, știm prin ce am trecut: emoțiile, dorința de a ne întâlni. Orice ne-ar fi spus cineva, n-avea rost să mai discute cu noi. Trebuie să ne aducem aminte de asemenea clipe și în umblarea cu Domnul. Dacă nu ne amintim de astfel de clipe cu El, nu a fost nimic. Frica nu aduce dragostea.

În Ezechiel 16:6-9, Domnul spune: „Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălindu-te în sângele tău și ți-am zis: «Trăiește chiar în sângele tău!» Da, ți-am zis: «Trăiește chiar în sângele tău!» Te-am înmulțit ca iarba câmpului; ai crescut, te-ai făcut mare și ai ajuns de o frumusețe desăvârșită; ți s-au întărit sânii, ți-a crescut părul, dar erai goală, despuiată. Eu am trecut pe lângă tine, M-am uitat la tine și iată că îți venise vremea, vremea iubirii. Am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea. Te-am scăldat în apă, te-am curățat de sângele care era pe tine și te-am uns cu untdelemn."

Aici avem o poveste de dragoste. Dar între cine și cine?

Este o poveste de dragoste între Domnul Dumnezeu și poporul Lui. Ce trebuia să vină peste poporul Lui? Îi venise vremea iubirii.

Un învățător al Legii a venit la Domnul Isus și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică. Răspunsul a fost porunca dintâi a Legii: să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău (Luca 10:27). Nu este a doua poruncă sau a treia, ci prima, cea mai mare și cea mai importantă, întâia, ca un întâi născut. Iar iubirea aceasta nu este o iubire oarecare, ci din tot cugetul, din toată inima, cu toată puterea și cu tot sufletul.

Ce Dumnezeu iubim?

Unii dintre noi au cunoscut ceva din felul acesta de a iubi atunci când au iubit o fată, alții nu. Iubirea arată însă cam așa: tot cugetul tău, toată mintea ta este acolo. Un frate a pus pe bună dreptate întrebarea: ce Dumnezeu iubim? Trebuie să-L iubim pe El, chiar pe El. Trebuie să găsim frumusețea lui Dumnezeu, pentru că, dacă n-o găsim, ce mai iubim?

Cântăm multe cântări, de pildă „Te iubesc, Isuse". Dar pe ce Isus Îl iubim: pe un alt Isus sau chiar pe Isus? Domnul Isus a venit la ai Săi, iar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina (Ioan 3:19). El este lumina, iar lumina nu este întuneric și nu este păcat. Oamenii au iubit mai mult nelegiuirea decât neprihănirea.

Dumnezeu este însă Domnul neprihănirii. Nouă ne place un Isus care nu ne vorbește despre neprihănire, ci despre orice altceva, și care nu ne arată păcatele, pentru că nu vrem să știm de ele. Păcatele noastre trebuie să stea ascunse sub preș; nu le aducem la adunare, ca să nu le vadă nimeni. Dar Evrei 4:13 spune: „Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face."

Nu din interes

„Am trecut pe lângă tine și iată că îți venise vremea, vremea iubirii." Dumnezeu are, deci, un moment al Lui. Mulți oameni se căsătoresc din interes. Se spune despre cineva: „Uite ce căsătorie bună a făcut! Băiatul are mașină, are casă, are un serviciu bun, are tot ce-i trebuie. Ce bine a nimerit!"

Părinții mei mă învățau să nu mă căsătoresc cu o fată săracă. Ei fuseseră săraci și știau ce înseamnă sărăcia. Dintr-un punct de vedere aveau dreptate, pentru că oamenii firești iubesc o vreme, iar după aceea urăsc. Dacă te căsătorești cu o fată săracă, o iubești o perioadă, cât o ține. Când vin însă greutățile, sărăcia și problemele, nu mai rămâne nimic. Atunci bunăstarea pare să aducă binele și fericirea, iar omul caută o soluție mai bună și mai frumoasă.

Intră însă Dumnezeu în legământ cu noi dacă venim la El din interes? Ne zicem: „Hai să mergem în rai, că acolo sunt străzi de aur și porți de mărgăritar." Este frumos, este foarte frumos în rai, și ne pocăim ca să ajungem acolo. Dar legământul lui Dumnezeu este un legământ de dragoste, de iubire.

Ca o fecioară curată

Dumnezeu se căsătorește cu noi. Cum ne numește Biblia acum? Pavel scrie în 2 Corinteni 11:2: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată." Iar în Apocalipsa 19:7 citim: „Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit." Astăzi ne pregătim să fim soția Domnului Isus.

Acesta este planul lui Dumnezeu: ca Domnul Isus să aibă frați și, în chip metaforic, o mireasă, nevasta Mielului. Sunt mai multe imagini aici, dar avem un singur scop, un singur plan: Dumnezeu ne pregătește pentru ca Mielul să aibă o soție. Dacă Mielul ascultă de Tatăl, nu va asculta și soția Lui? Va lua El o soție neascultătoare? Va lua El o soție care nu este curată?

Logodna vine înainte de căsătorie. Am putea spune că ea este chiar partea cea mai frumoasă, pentru că după aceea căsătoria intră oarecum în rânduiala obișnuită, pe când logodna, atunci când este adevărată, este ceva cu totul deosebit. Ce trăim noi în lumea aceasta stricată nu mai este logodnă.

Așa să privim la Dumnezeu, care spune: „ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea." Dumnezeu jură credință. Dar noi nu trebuie să-I jurăm credință: „Toată viața mea voi fi a Ta"? El spune: ai fost a Mea și vei fi a Mea.

Au primit cu bucurie Cuvântul

Și ce a răspuns omul? În Exodul 24:7, poporul a zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul." Pe temeiul acestor cuvinte, Dumnezeu intră în legământ. Însă El trebuie să vadă inima, și El o cunoaște. În Fapte 15:8, Petru spune despre neamuri: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, când le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă."

Ce inimă a văzut Dumnezeu acolo? Oamenii aceia au primit cu bucurie Cuvântul, au primit cu bucurie pe Mirele lor, pe Prințul lor. Același lucru îl vedem la temnicerul din Filipi, un om ciudat în ochii noștri: la sfârșit s-a bucurat că a crezut (Fapte 16:34). Și Domnul l-a primit, fără îndoială.

Legământul cel nou înseamnă să primim cu bucurie Cuvântul, să primim cu bucurie pe Mirele nostru, pentru că Domnul Isus este Cuvântul. Dar să fie chiar Domnul Isus, nu altcineva, pentru că aici se află cea mai mare înșelare. Se spune: „Primește-L pe Domnul Isus în inima ta." Dar cine este Domnul Isus? Este Cuvântul, este Dumnezeu, iar Dumnezeu este sfânt, de trei ori sfânt. La aceasta suntem chemați.

„Te-am scăldat în apă, te-am curățat de sângele care era pe tine și te-am uns cu untdelemn." Dacă privim aceste cuvinte ca pe o imagine, ce înseamnă că Dumnezeu ne unge cu untdelemn? El ne-a curățat de sângele nostru, de murdăria noastră, și ne-a îmbrăcat.

După ce ne-a curățat, Dumnezeu ne-a dat haine. Așa lucrează El. De aceea Cuvântul ne cheamă, în Efeseni 4:24, să ne îmbrăcăm în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu. Să vedem ce alți pași mai face Dumnezeu, ca să înțelegem la ce suntem chemați.

Mădularele puse cum a voit El

În 1 Corinteni 12:12–18, apostolul Pavel scrie: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, – tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: «Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup» – nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: «Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup» – nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El."

Face și trupul acesta parte din planul lui Dumnezeu? Da. Dumnezeu are un plan: să ne ducă la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos (Efeseni 4:13), pentru ca Fiul să fie Întâiul Născut dintre mai mulți frați (Romani 8:29). Pentru aceasta am fost botezați toți de un singur Duh.

Pavel continuă în același capitol, în 1 Corinteni 12:24–27: „Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste, pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui."

Biserica, trupul lui Hristos, este o taină mare. De ce? Pentru că Satan face tot ce poate ca noi să nu ajungem la țința lui Dumnezeu.

Mă întorc la ilustrația cu facultatea de medicină. Dacă nu mă înscriu la medicină, ce șanse am să ajung medic? Am pierdut din start. La fel, dacă nu fac parte din trupul lui Hristos, n-am cum să ajung la capăt. Motivul este că trupul face parte din planul lui Dumnezeu. Nu este adevărat că Dumnezeu ne „exmatriculează" sau nu ne primește pentru că ar fi arbitrar și supărăcios pe omul care nu vrea să facă parte din trupul lui Hristos.

Ce găsești la facultatea de medicină? Multe manuale, dar nu numai manuale. Sunt și profesori, dar nu numai profesori. Sunt și laboratoare, sunt organe umane pe care studenții fac practică. Toate acestea au un scop: atunci când vor profesa și se vor uita la trupul meu, să știe exact unde este inima și unde e fiecare organ. La fel este și cu planul lui Dumnezeu. Biserica, trupul lui Hristos, face parte din acest plan, iar Dumnezeu pune mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.

Copilul are nevoie de creștere

Gândiți-vă la nașterea unui copil. Când vine ziua, tatăl merge cu soția la spital, iar după naștere părinții își iau copilul acasă. De ce? Nu ca pe o păpușă pe care și-au dorit-o, ci pentru că un copil are nevoie de creștere: de lapte, de hrană, de mamă.

Fetița mea are unsprezece ani și jumătate. A fost abandonată în spital și doi ani și șapte luni n-a avut mamă. Când a deschis ochii, n-a știut ce este o mamă. Se cunoaște asta? Rămân urme, și încă urme mari. Primele zile din viața unui copil sunt foarte importante. Copilul trebuie să-și vadă mama lângă el, să-i zâmbească, să audă vocea pe care a auzit-o și înainte, iar acum s-o și vadă pe cea care îi vorbește. Creșterea este o nevoie.

Apostolul Pavel spune frumos că am putea avea mii de învățători, dar nu mai mulți părinți (1 Corinteni 4:15). Ce face un părinte? Pavel le amintește corintenilor că i-a hrănit cu lapte, fiindcă nu puteau încă primi hrană tare (1 Corinteni 3:2), iar tesalonicenilor le spune că le-a purtat de grijă ca o doică ce își îngrijește cu drag copiii (1 Tesaloniceni 2:7). Părintele are un rol și un scop.

Să ne amintim cum îi numea Pavel pe ucenicii lui. Pe Timotei îl numea „copilul meu prea iubit” și „adevăratul meu copil în credință”. Tot așa îl numea pe Tit, la fel și pe Onisim. Pavel avea copii spirituali. Și ce rol avea el față de ei? Lui Timotei îi dă o poruncă, numindu-l „fiule” (1 Timotei 1:18).

Poate un tată să-i poruncească unui copil? Sigur că poate. Un străin însă rămâne un străin: ce treabă are el cu mine, ca să-mi spună ce să fac? Dar când îmi spune tata, iar eu am trăit în ascultare, fac ce mi se spune. Rolul părintelui este să mă crească, și să mă crească în supunere, ca atunci când voi fi mare să știu ce înseamnă supunerea. De aceea este nevoie și de școală.

Prunci, tineri și maturi

De aceea a lăsat Dumnezeu trupul lui Hristos. Biblia ne arată că în trupul lui Hristos, adică în biserică, sunt prunci, sunt copii, sunt tineri, sunt părinți și sunt oameni maturi. Viața duhovnicească este întocmai ca viața noastră pământească.

Ce fac copiii noștri când ajung la maturitate? Își întemeiază și ei o familie nouă. Dacă rămân tot cu noi și ne cer în continuare să le purtăm de grijă, să le cumpărăm lapte și toate celelalte, înseamnă că acei copii sunt bolnavi. Dacă sunt sănătoși, pe la 20–21 de ani se gândesc deja la căsătorie, la o familie nouă. Este normal și firesc să fie așa.

Tot așa este și în trupul lui Hristos. Cuvântul le spune evreilor că de mult ar fi trebuit să fie învățători, dar au iarăși nevoie să fie învățați de la început și au ajuns din nou să aibă nevoie de lapte (Evrei 5:12). Totuși, slavă lui Dumnezeu, nu erau dați afară, deși încă aveau nevoie de lapte.

Pietrele vii ale templului

Ca să înțelegem planul lui Dumnezeu cu noi, oamenii, trebuie să știm la ce am fost chemați și de ce este nevoie de legământ: Dumnezeu începe această lucrare cu noi în legământ și tot în legământ o duce la bun sfârșit. De aceea trebuie să rămânem în legământ, pentru că Domnul spune despre poporul Său: „N-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul" (Evrei 8:9).

Scopul lui Dumnezeu îl găsim în Efeseni 2:19-22: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul."

Clădirea bine închegată suntem noi. Pavel spune frumos și în altă parte că din Hristos tot trupul, bine închegat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea în măsura fiecărei părți (Efeseni 4:16). Așa creștem ca să fim un templu sfânt în Domnul și suntem zidiți împreună ca să fim un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul.

Cei care au citit Apocalipsa își aduc aminte că în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu se află templul Său. Dar care este acest templu? O clădire de piatră, în care intrăm? Nu, noi suntem templul lui Dumnezeu, pietrele vii care au fost zidite și cresc ca să fie un templu sfânt în Domnul.

De aceea ne-a dat Dumnezeu legământul și trupul lui Hristos: pentru ca, rămânând în legământ, să creștem de la lapte până la maturitate și să fim zidiți împreună într-un locaș al Său.

Domnul să ne ajute pe fiecare să înțelegem chemarea Lui, angajamentul nostru și ținta noastră, iar ținta aceasta este să fim asemenea Domnului Isus.

Sursa: *Legământul cel nou: înscriși în planul lui Dumnezeu* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/legamantul-cel-nou